

Arrest

nr. 226 710 van 26 september 2019
in de zaak RvV 233 406 / IX

In zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 mei 2019 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 21 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

1.2 Op 21 mei 2019 neemt de gemachtigde tevens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Aan de Mevrouw:

Naam : K(...)
voornaam : A(...)
geboortedatum : (...)
nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 21/05/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 21/05/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 27/12/2018 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt op winkeldiefstal (PV AN. (...)/2019 van de politie zone van Antwerpen.) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt op winkeldiefstal (PV AN. (...)/2019 van de politie zone van Antwerpen.) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene werd gehoord op 21/05/2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart in België te zijn om te werken.

Betrokkene verklaart niet terug te keren naar haar land van herkomst omdat ze een probleem heeft met haar familie in Marokko. Betrokkene verklaart een partner te hebben in België, met name: H(...) K(...). Echter geeft betrokkene geen verdere informatie waardoor wij geen verder onderzoek kunnen doen naar een eventueel gezinsleven. Verder verklaart betrokkene geen medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. (...)"

1.3 Op 3 juni 2019 doet de verzoekende partij in België een verzoek om internationale bescherming.

1.4 Op 13 juni 2019 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Spaanse autoriteiten op grond van artikel 12.4 van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een

onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening). Op 17 juni 2019 aanvaardden de Spaanse autoriteiten dit verzoek.

1.5 Op 20 juni 2019 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.6 Op 4 juli 2019 vertrekt de verzoekende partij zonder verzet naar Spanje.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad vast dat het beroep doelloos is geworden.

3.1 Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 3 juni 2019 in België een verzoek om internationale bescherming deed, waarna de Belgische autoriteiten op 13 juni 2019 een verzoek tot overname aan de Spaanse autoriteiten richtten, op grond van artikel 12.4 van de Dublin III-verordening.

Uit de informatie die op 5 september 2019 om 7.32 uur per e-mail werd overgemaakt aan de Raad, blijkt dat de gemachtigde op 20 juni 2019 een overdrachtsbesluit nam in de vorm van een bijlage 26^{quater}, zijnde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Uit deze beslissing blijkt dat de Spaanse autoriteiten het overnameverzoek op 17 juni 2019 aanvaardden.

Uit de informatie die op 5 september 2019 om 7.31 uur per e-mail werd overgemaakt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), blijkt ten slotte dat de verzoekende partij op 4 juli 2019 zonder verzet is vertrokken naar Spanje en aldus daadwerkelijk werd overgedragen.

3.2 Ter terechtzitting van 5 september 2019 om 10.00 uur wijst de waarnemend voorzitter de partijen erop dat de bestreden beslissing een inreisverbod betreft dat gepaard gaat met de verwijderingsbeslissing van 21 mei 2019, met name een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens (bijlage 13^{septies}). Zij stelt de vraag naar de bestaanbaarheid van de bestreden beslissing met een overdrachtsbesluit genomen in het kader van de Dublin III-verordening. Op grond van dit besluit werd de verzoekende partij immers overgedragen aan Spanje (en niet verwijderd naar haar land van herkomst, Marokko), terwijl het inreisverbod voor het ganse Schengengrondgebied geldt. De waarnemend voorzitter vraagt de partijen naar de gevolgen van de latere Dublinprocedure voor de bestreden beslissing.

De verwerende partij stelt dat de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) omwille van de inwerkingtreding van de Dublin III-verordening niet kan gelden en dat de thans bestreden beslissing geen rechtsgevolgen heeft. Zij benadrukt dat de bestreden beslissing wel niet wordt ingetrokken.

De verzoekende partij verwijst naar het verzoekschrift en stelt dat de bestreden beslissing geen rechtsgevolgen meer heeft.

3.3 De Raad wijst erop dat artikel 1, § 1, 8° van de vreemdelingenwet het inreisverbod definieert als volgt:

"de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt"

De definitie werd enerzijds overgenomen uit artikel 3.6 van de Terugkeerrichtlijn en bevat anderzijds een toevoeging van de Belgische wetgever, daar waar tevens is voorzien in de mogelijkheid tot het opleggen van een nationaal inreisverbod (aldus beperkt tot het grondgebied van het Rijk). De situatie waarbij een

inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten, met uitzondering van de lidstaat waarnaar de betrokkene zich mag begeven, is noch voorzien in de Terugkeerrichtlijn, noch vervat in de definitie van het voormelde artikel 1, § 1, 8°.

In dit verband benadrukt het Terugkeerhandboek zoals opgenomen in de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergelateerde taken, het volgende:

"11.1. EU-brede werking

Een inreisverbod ontzegt de toegang tot het grondgebied van de lidstaten. Uit een stelselmatige vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (in het bijzonder de Engels en Franse versies) en de bewoordingen van overweging 14 blijkt dat een inreisverbod voor het grondgebied van alle lidstaten moet gelden. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt ("...ophold på en medlemsstats"), bevat een onmiskenbare vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkere meerwaarden van de richtlijn. Deze EU-brede werking moet duidelijk worden vermeld in het besluit waarmee een inreisverbod aan een onderdaan van een derde land wordt opgelegd.

Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die aan de terugkeerrichtlijn zijn gebonden (d.w.z. alle EU-lidstaten, uitgezonderd het VK en Ierland, plus Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

Kennisgeving aan lidstaten van opgelegde inreisverboden. (...)

Geen louter nationale inreisverboden. Overeenkomstig de terugkeerrichtlijn kunnen in verband met migratie geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd, tenzij de uitzondering als bedoeld in artikel 11, lid 4, van toepassing is (zie punt 11.8 hieronder). De nationale wetgeving moet bepalen dat in verband met een terugkeerbesluit opgelegde inreisverboden de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te nemen al deze inreisverboden stelselmatig in SIS te registreren.

Toestemming om louter nationale inreisverboden in uitzonderingsgevallen te handhaven: Normaal gesproken kunnen geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd in situaties die onder de terugkeerrichtlijn vallen. Echter, indien een onderdaan van een derde land waaraan door lidstaat A een inreisverbod is opgelegd, in het bezit is van een door lidstaat B verleende verblijfsvergunning en lidstaat B deze vergunning niet wil intrekken, moet lidstaat A, na het overleg als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn en rekening houdend met artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, het EU-inreisverbod intrekken. Het mag de onderdaan van een derde land dan op zijn nationale signaleringslijst opnemen overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst ("lex specialis")." (pp. 59-60)

In casu blijkt uit de bestreden beslissing niet dat het om een louter nationaal inreisverbod zou gaan. Bijgevolg kan niet anders dan sprake zijn van een inreisverbod op grond waarvan aan de verzoekende partij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten (met inbegrip van België) wordt verboden. Het feit dat het thans bestreden inreisverbod vermeldt dat de lidstaat waarvoor de verzoekende partij "beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven" een uitzondering vormt, kan hieraan geen afbreuk doen, gelet op het ontbreken van een wettelijke grondslag voor deze uitzondering en gelet op de duidelijke taal van het voormelde Terugkeerhandboek. Ook het grondgebied van Spanje valt zodoende onder het thans bestreden inreisverbod. Uit het op 20 juni 2019 genomen overdrachtsbesluit (onder de vorm van een bijlage 26quater) blijkt daarentegen dat de gemachtigde beoogde de verzoekende partij over te dragen aan Spanje. Een vreemdeling kan echter niet gelijktijdig het voorwerp uitmaken van een inreisverbod voor het grondgebied van alle lidstaten (in casu dus ook dat van Spanje) en een besluit tot overdracht aan een van de lidstaten (in casu Spanje). De verwerende partij erkent ter terechtzitting van 5 september 2019 overigens uitdrukkelijk deze onverenigbaarheid van een inreisverbod overeenkomstig de Terugkeerrichtlijn en een overdrachtsbesluit overeenkomstig de Dublin III-verordening.

Bijgevolg blijkt uit de hoger beschreven, door de Dienst Vreemdelingenzaken gevolgde handelswijze dat de thans bestreden beslissing impliciet doch zeker is opgeheven. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt immers dat wanneer de overheid, ingevolge een tot haar gericht verzoek, na een nieuw

onderzoek van de zaak en op grond van nieuwe gegevens, een nieuwe beslissing neemt, zij moet worden geacht haar eerste beslissing impliciet te hebben ingetrokken dan wel opgeheven en te hebben vervangen door die nieuwe beslissing, die een nieuwe uiting van de wil van de overheid uitmaakt (RvS 25 juni 2009, nr. 194.637).

Door de impliciete maar zekere opheffing wordt aan de thans bestreden beslissing de gelding ontnomen voor de toekomst, en heeft zij *ex nunc* niet langer rechtsgevolgen. Zowel de verzoekende als de verwerende partij erkennen ter terechtzitting van 5 september 2019 uitdrukkelijk dat het bestreden inreisverbod geen rechtsgevolgen meer heeft.

Volledigheidshalve benadrukt de Raad dat zijn vaststelling dat de bestreden beslissing impliciet maar zeker is opgeheven, verbindend is voor de verwerende partij en haar diensten. Artikel 18 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt immers als volgt:

"De arresten zijn van rechtswege uitvoerbaar. De Koning verzekert hun uitvoering. De griffie brengt op de uitgiften, na het beschikkend gedeelte, en naar gelang van het geval, een der hiernavolgende uitvoeringsformulieren aan :

"De ministers en de administratieve overheden, wat hen aangaat, zijn gehouden te zorgen voor de uitvoering van dit arrest. De daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarders zijn gehouden hiertoe hun medewerking te verlenen wat betreft de dwangmiddelen van gemeen recht." (...)"

Ook verwerpingsarresten, zoals het arrest *in casu*, hebben gezag van gewijsde tussen de partijen. Dit gezag van gewijsde strekt zich uit tot de onverbreekelijk met het *dictum* verbonden motieven waarover betwistingen bestonden en de partijen tegenspraak hebben gevoerd (RvS 2 december 2014, nr. 229.436).

3.4 Aangezien de bestreden beslissing werd opgeheven, is het beroep zonder voorwerp en derhalve doelloos geworden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

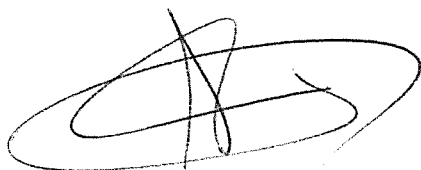
wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE

